

skabet er, at traktaten ikke bygger på nogen principiel eller terminologisk sondring mellem »lovgivningsmyndighed« og »anordningsmyndighed«. Forordningen som retsakt svarer til såvel lov som anordning i det nationale forfatningssystem, og der er intet til hinder for, at en forordning kan udfærdiges med hjemmel i en anden forordning til dennes gennemførelse.¹⁶

Som eksempler herpå kan nævnes, at landbrugsforordningerne af 4. april 1962, der udfærdiges af Rådet i overensstemmelse med traktatens art. 43, henskød en række spørgsmål til Kommissionens senere afgørelse, oftest efter indhentet udtalelse fra særlige forvaltningskomitéer for de enkelte produkter. I medfør af Rådets forordning nr. 19 (J. O. 1962 p. 933) om den gradvise oprettelse af et fælles marked for kornprodukter har Kommissionen således udfærdiget forordning nr. 30 af 1. juni 1962 om, hvad der skal forstås ved »hård hvede« (J. O. 1962, p. 1365), forordning nr. 68 af 11. juli 1962 om beregningen af CIF-prisen for kornprodukter og en lang række andre forordninger om spørgsmål, som Rådet har bemyndiget Kommissionen til at afgøre. Et andet eksempel er Kommissionens forordning nr. 27 (J. O. 1962, p. 1118) til gennemførelse af Rådets forordning nr. 17 om kontrollen med karteller og monopoler.

De kommissionsforordninger, der på denne måde hviler på en bemyndigelse fra Rådet, hidrører naturligvis ikke fra noget organ sammensat af konstitutionelt ansvarlige nationale repræsentanter, selv ikke i tilfælde, hvor Rådet enstemmigt har vedtaget bemyndigelsen. Heraf følger, at det er i grl. § 20, man må søge det danske forfatningsretlige grundlag for enhver rådsforordning, som i medfør af traktatens art. 155 overlader til kommissionen at fastsætte særlige gennemførelsesregler ved forordning.

Så meget mere gælder det, at Kommissionens kompetence til at udfærdige forordninger umiddelbart i medfør af traktatens bestemmelser indebærer en overdragelse af beføjelser i medfør af grl. § 20. Kommissionen er et kollegialt organ, bestående af ni medlemmer, der vælges for fire år ad gangen af medlemsstaternes regeringer i fælleskab, og som skal udøve deres hverv i fuldstændig uafhængighed, idet de ikke må søge eller modtage instruktioner fra nogen regering eller noget andet organ, jfr.

traktatens art. 157.

Det er en udbredt opfattelse, at kommissionen er et almægtigt organ, der kan »lovgive« om hvad som helst. Dette er imidlertid ikke tilfældet. Kommissionens vigtigste opgave efter traktaten er at tage initiativ til Rådets beslutninger ved at udarbejde forslag til disse. Selvstændige beføjelser til at udfærdige forordninger er kun tillagt Kommissionen ved få af traktatens bestemmelser. Eksempelvis kan nævnes art. 48, stk. 3 d, om fastsættelse af opholdsvilkårene for udenlandske arbejdere, og art. 91, stk. 2, om regler vedrørende fri genindførelse af eksporterede varer således at mulighed for dumping afværges.

Medens adgang for Fællesskabets organer til at udfærdige forordninger således forudsætter en overdragelse af beføjelser efter grl. § 20, gælder det samme ikke med hensyn til den gruppe retsakter, der i traktaten benævnes *direktiver*. Art. 189 fastsætter følgende:

»Et direktiv er bindende for samtlige medlemsstater, det rettes til, for så vidt angår det tilsigtede mål, idet dog de nationale myndigheder selv bestemmer form og midler.

Kompetencen til at udfærdige direktiver om forskellige emner er ved traktatens specielle regler henlagt enten til Rådet eller Kommissionen. I nogle tilfælde kræves enstemmighed i Rådet, i andre tilfælde kan et direktiv vedtages med kvalificeret eller simpelt flertal. Undertiden overlader traktaten til vedkommende organ at vælge, om det vil benytte forordning eller direktiv, jfr. f.eks. art. 43 om landbrugspolitikken, art. 49 om arbejdskraftens bevægelighed og art. 87 om konkurrencereglerne. Blandt de vigtigste eksempler på traktatbestemmelser, der hjemler udfærdigelse af direktiver, men ikke forordninger, kan nævnes art. 54 om etableringsretten, art. 63 om tjenesteydelser, art. 69 om kapitalbevægelser, art. 70 om samordning af valutapolitikken, art. 100 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning, art. 103 om konjunkturpolitikken og art. 112 om subsidier af eksport til tredieland. Det drejer sig således om emner, der i Danmark hører under lovgivningsmagtens kompetence. Når Fællesskabets kompetence til at udfærdige direktiver herom dog ikke forudsætter nogen overdragelse af forfatningsretlige beføjelser, beror det på, at direktiverne som sådanne ikke skal gælde umiddelbart i medlemsstaterne som bestand-